

І СТАВОК, І МЛИНОК, І ВИШНЕВЕНЬКИЙ САДОК

Щоб відвідати музей, родині Назаркевичів із села Брищі не треба долати великих відстаней. Він у них перед вікнами власної оселі. Більше того, зроблений своїми руками. І настільки привабливий, що біля музейної оселі, яка знаходиться поруч автошляху Дубно-Луцьк, зачасти зупиняються авто і незнайомці просяться відпочити у музейному садку, а заодно переїняти досвід його благоустрою.

- Нещодавно до нас завітала польська делегація, - розповідає Валентина Назаркевич (на фото знизу праворуч), якій, власне, і належить ідея щодо створення музею. - Їхали іноземці з Луцька, шукали гарного притулку, щоб зупинитися й відпочити, й уздріли наш садок. А в нас такий принцип - нікому не відмовляти в гостинності. Пробули поляки в садку-музеї зо дві години і, за їхніми словами, весь дорожній стрес як рукою зняло. А ще гості зобов'язалися зробити щось подібне у своїх оселях. Бо це не так уже й складно. Зате привабливо і розрадливо. І водночас повчально, бо на тих старих побутових предметах «вчиться» молодь - принаймні, старі речі не дають забувати історію, що передувала нинішньому поколінню. Скажімо, зачasti хлопці та дівчата дивуються від коловертка, який стоїть під яблунею. На таких зараз ніхто вже не пряде, а раніше це був, по суті, обов'язковий атрибут у хаті. І для нашої бабці Марії, у якої цей предмет ми взяли, і для її попередників. Подібне можна сказати і про верстат, на якому робили килимки. Ним також бабця користувалася. Маємо намір зняти його з горища і поставити у садку. Хай нагадує людям старовину. Як і колишня праска, що нагрівалася від жарин, і дерев'яні гребінці, і веретено, і терниця, і глечики, яким вже по сотні років, а вони ще цілі-ціліснічкі. Викинути їх - найлегше. А ось зберегти, засвідчити ними той побут, який був сто, двісті років тому - це не тільки цікаво, але, як на мене, і повчально.

Почалося створення музею-садку, по суті, із журналу «Сільський вісник», у якому завбачили щось подібне, та із кумедних пластмасових каченят, які я привезла з Рівного, - доповнює розповідь матері Антоніна Назаркевич (на фото знизу ліворуч). - Поклали цих каченят у змайстроване кубельце. Ніби й гарно вийшло, але заодно довелося погодитися з мамою, що оригінальнішим буде, коли ставку зробимо на старовинні речі. Далі долучилися до справи і тато, і брати - вони, зокрема, у садку старий тин збудували, облаштували ставочок. Наразі є намір звести альтанку у стилі ретро.

Небачак дивують зір у затишному куточку Назаркевичів і квіти. Навіть у пізньовересневий час.

- Фактично квіти не перестають цвісти у нашому садку, - зазначає Валентина Назаркевич, - починається цвітіння, коли ще повністю сніг не зійшов, - із підсніжників. А якось було, що хризантеми у нас майже до нового року у всій своїй красі протрималися. Загалом у нас - понад сто видів квітів. Ї й рідкісні, серед яких особливо полюбаємо чорні тюльпани. Звичайно, все це потребує догляду, коштів. Чоловік інколи дивується, де гроші з сімейної «казни» діваються. А це я поштою насіння квітів з Харкова випи-сую. За окремі «престижні» насінини доводиться по декілька десятків гривень викласти. Але ж, за великим рахунком, ці затрати окупуються душевною розрадою. Бо, скажімо, після роботи, втомі побудеш у садочку з півгодини, - і ніби заново на світ народжуєшся.

Євген МЛИН.

